

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אצל כאו"א שי"ד ענזן זה שחבבי נמצא יחד איתו וחזא וכול
לראות את חרבי ובהקיצו'. ועי"ז חזא הוא את כל חרבי"ם

ראו עמוד 5

ערב חג הסוכות
הי' תהא שנת סגולה

רעז

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מג' תמוז תשנ"ד עברו 276 עברו עונתו!

בודאי שאלת את עצמך לא פעם: עד מתי? אל תסתפק בשאלה בלבד!

הרבני אומר:

"יהי"ר שסוף-כל-סוף ימצאו עשרה מ ישראל ש"יתקשרו"
שהם מוכרחים לפעול אצל הרב"ה, ובודאי יפעלו אצל הרב"ה
... להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה"

קונטרס "יהי המלך" יוצא לאור 276 שבועות ברציפות!

הוא מבוא אליו מדי שבוע בשבוע את שיהותיו הד'
של הרבי בעניני גאולה ומשיח ושלימות העם והארץ,
מהן שיחות רבות בפרסום ראשון בלה"ק

הבה נתעקש יחד!

- הפץ את הקונטרס בין ידידך, מכרך ומקורבך
- תרום הקדשה על-גבי הקונטרס לזכות יקרך

צור איתנו קשר בטלפונים הבאים:

ארץ הקודש: 840-3153 (04) ארד"ב: 778-6670 (718)

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק!

כל אחד יכול לראות את הרבי "בתקוה" / משיחת שבת חוה"מ סוכות התשכ"ז

6 זמן הגאולה – שיחה בפרסום ראשון!

לא לתת ל"עוץ" לפרוח / משיחת יום ב' דתג הסוכות התש"א

8 "שמחת בית השואבה"

לא להתבייש לקוד בגלוי לקבלת פני משיח צדקנו / מוסף מיוחד לרגל תג הסוכות

12 וילחום מלחמת ה' - וינצחו! – פרסום ראשון בלה"ק!

מעולם לא היו לדת"ים בממשלה כאלו בזיונות / שיחת בענין שלימות העם והארץ

14 כת"ק – פרסום ראשון

"ולכל היד החזקה" / מענה הרבי לשאלת המניחים

מערכת "יהי המלך"

במסגרת "אגודת חסיד תב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
יוצא-לאור על-ידי: תלמידיו ה'קבוצה', "חיללי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY #38, Kingston Ave. • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שבל האמנה 9, קרויט-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנטי: http://www.moshiach.net/blind

כל אחד יכול לראות את הרבי "בדקדק"

כאשר ממלאים את שלחותיו של הרבי, הופכים להיות בבחי' משרת, והרבי נמצא איתו יחד היכן שהוא נמצא • "לא בשמים היא" ו"לא נפלאת היא", אלא "קדוב אלך הדבר מאוד גו' לעשותו" בפועל, אצל כאו"א שיק ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי ו**בחקיקן**, ועי"ז הוא רואה את כל הרבנים • כאשר ממלאים את שלחותיו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והוא (הרבי) זה שפועל את הענין • תגומם חפשי משיחת שבת חוה"מ סוכת ה'תשכ"ז – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יתי המלך"

ולפני ספרו את הסיפור, אמר אז ר"ק מו"ח אדמו"ר (בתור מאמר המוסגר):
 כדוע כאשר אדמו"ר הזקן הגיע להמגיד, הוא חשב בחתימה לחזור משם, אבל אח"כ הוא החליט להשאר אצל המגיד בתור משרת. שהענין של משרת הוא שהיכו שהרב נמצא שם הוא נמצא, ול"ק מו"ח אדמו"ר הביא אז משני מקומות שרואים בהם שמשרת נמצא בתמידות עם הרב, ושיניהם מהותי:
 א) מה שנאמר במ"ת (שמות כד, יג) "ויקם משה ויהושע משרתו וגו' וייל משה אל הר האלקים", רש"י אומר "לא ידעתי מה טיבו של יהושע כאן" ומסביר שהוא ליווה אותו.

בתחנות דליל שמעי"צ תש"ה (בסוכה) סיפר ר"ק מו"ח אדמו"ר, שלפני כמה שנה, בשנת תרכ"ז, סיפר אדמו"ר המהר"ש לילדין, שאז מלאו מאה שנה בדיוק מאז שאדמו"ר הזקן ראה (בשנת תקכ"ז) את הבעש"ט בהקיקן,
 כפי שהסדר הי' שבני הנשיאים נהגו להצטרף (בהושענא רבה) להפד (ל'אנצאנצאנצאנצו") מהסוכה, וכך גם אז (בשנת תרכ"ז) הלכו עם אדמו"ר המהר"ש הילדים שלו – הרבי (מהרש"ב) ו"ע עם אחיו ואחיותיו, וישבו בסוכה על כוס תה ומזונות, ובשעת מעשה דיבר אדמו"ר המהר"ש אודות ענין תי"ל, וסיפר את הסיפור דלהלן.

"יולכל הויד הזזקה"

בקשר עם השיעור היומי בחת"ת הבאנו בזה צילום ממענה ר"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בענין ביאור על פירש"י עה"פ האחרון בתורה

להלן פיענוח הכת"ק:

על מה שכתבו: "בפרש"י עה"פ יולכל היד החזקה" כתב הרבי – **קודם ששכנסם**.
 על מה שכתבו: "נלמדת בגמרא" כתב הרבי – **בן ה' לא למד כ"ז**.
 על מה שכתב: "כבוד על ידיי של משה נפלו ונשתברו" כתב הרבי – **תילד דיד חזקה**.

ורואים לאן הוביל הסדר הזה, שמחליקים ("מ'אזליט זיך אראפ") לגמרי עד למצב שאין למטה הימנו, ולא זקוקים להגעה להוכחות לדבר זה, אלא רואים א"ז מהצד המנוגד עצמו – יש להם עכשיו כאלו בוינות שאין לשערם; לא צרכים לשמוח כאשר עושים ליחודי בוינות, אבל מעולם לא היו להם כאלו בוינות כפי שהי' ביזם המישי ויום שישי האחרונים, ביזי בוינות שלא הי' כמורה.

ולא ינתן לטעות ולומר שזהו טובתם, אלא רואים במחשש שזו סטירה בפנים – ולא גשמי ברכה...

– כפי שמספרים סיפור שפעם ירקו על אחד בפנים, אלא שהוא רצה למצוא חן בעיני השני, אז הוא אמר לו שאין זו יריקה אלא גשמי ברכה...

ועד"ז בכל ענין – נותנים לו סטירה בפנים, מביזם אותו בוינות בפי כל עם ועדה, כפי שהי' בפנים האחרונים, וזה הולך ונמשך, ואחזים עדיין באמצעי – ולאח"כ הוא משלה את עצמו שזה לא נוגע אליו, זו לא סטירה!...

וכי"ל, אין לשמוח מזה שעושים ליחודי בוינות, אבל **הענין** נוגע כאן; שהי' לא סטרים רק לו, הם משלים את עצמם שבהם הם סטרים ליחודים **דתיים**, הוא משלה את עצמו שהוא זה המייצג את היהודים הדתיים, וכשנונתים לו סטירה נותנים ליחודים דתיים!

מדוע אתה שותף? זרקים את הרב **שולן**, זה שהורה לך להצביע נגד ה"דבר ה' זו הלכה" – מדוע אתה לא נרתם לעזר לוי? אלא מה – רצינו למצוא חן בעיני ההוא – זה מה שיצא מחזו!

זו ירידה כזו – שבכלל לא שיערו שזה יקרה מזה כל כך, ראו שמזים ליום הם נפלו מדרך אל דחי, אבל שהם כל כך מזה יפלו בירידה כזו גדולה ובזמן כ"כ קצר – כלל לא שיערו!

זה מה שכתוב בסוף דניאל (ב, י) שקודם ביאת המשיח הי' "יתגברו ויתלכבו ויצרפו" הדברים – וכבראה שמישיח בא **מושב בקרוב**, ובמילא צריך להיות ה"יתגברו ויתלכבו ויצרפו" הדברים במהירות גדולה ביותר, אבל כלל לא שיערו שזה הי' במהירות גדולה שכזו.

והי' רצון שבקרוב ממש **כל** בני ישראל יעשו תשובה, ואפילו **פושעי** ישראל גם יעשו תשובה, הם ובני ביתם וכו', ושייצאו מהבני שלתוכו הם סותבים את עצמם, וגם יחודים אחרים, שייצאו גם דעתם ונגד רצונם ובעל כרחם, וחלואי שזה הי' בחסד וברחמים.

ושהי' "בא אל התביבה", כפירוש הביע"ט – שיכנסו לאותיות התורה, שזה קטור גם עם סוכות, כמבאר בל"ג שתבת נח הייתה בדומה לענין ד"סוכת שלומך", ושיקייים היעוד ד"זגז אב עם כבש גז וארי' בבקר יאכל תבן" (וישעי' יא, וז) [אשר בדומה לזה הי' גז' במי נח – בתוך התביבה], עד ל"ונער קטן נהג במ" (שם) – שזה הולך הרי על משיח, יבא ויגאלנו ויילכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

(מתרגום פשי משחת ש"ש 9 בראשית, מבה"ז וע"ז ח' מחדשון ה'תשל"ג – בלתי מתרגם)

הי' ז' שנים לאחרי הסתלקות הביע"ט! שכן רואים את המעלה המדולה של משרת, שדוקא עי"ז הגיע אדמו"ר הזקן לראות את הביע"ט בהקיק ז' שנים אחרי הסתלקותו.

ולכאורה לא מובן, איך אפשר לומר שאדמו"ר הזקן הי' משרת אצל המגיד באופן הי"ל ד"לא ימיש" וכו', הרי נשיאותו של המגיד נמשכה שלש עשרה שנה עד שנת תקל"ג, ואדמו"ר הזקן הי' במשך זמן זה אצל המגיד פחות משלוש שנים – ל"ב חדשים, וכלשון כ"ק מ"ח אדמו"ר "לב חדשים", שזה חלק קטן משנות נשיאותו של המגיד, עאכ"כ שזה לא רוב שנות נשיאותו, ואיך אפשר לומר שאדמו"ר הזקן הי' משרת (שפירדשו באופן ד"לא ימיש") אצל המגיד?

והביא בה':
אע"פ שאדמו"ר הזקן לא הי' כל הזמן אצל המגיד, אלא ניסע לליאונא, אעפ"כ הרי הוא ניסע לשם למלא את שליחותו של המגיד להפיץ חסידות שמה, וכיון שהיה ניסע למלא את רצונו ובישליחותו, איך המגיד הי' איתו כל הזמן.

וכאמור כמה פעמים שכל הענינים נמצאים בגולה, שהי' "צורה אחת לכולה" – איך ישנה הקיחה בענין השליחות, "שילוחו של אדם כמדתו", שאפשר ללמוד זאת בג' אופנים:

**כאם רוצים רואים
גם היום, אלא
שהיצטרף הרי
פיקת וצרכנותי,
"קלוגניקצר" בלשונן
של הרבי, והוא
מצווה את השכל**

על"כ הי' מאמר המוסר.
הסיפור עצמו הוא: כאשר אדמו"ר הזקן הי' משרת אצל המגיד, והמגיד ישב בסוכה, איך אדמו"ר הזקן נכנס אליו והמגיד אמר לו: תסגור את הדלת כדי שאף אחד לא יכנס, ותקח א"ז (את מה שיקרה) בפנימיות ובהתשייבות, ושלא תכנס להתפעלות – הרבי מגיע ("צער רבי קומט")!

ואיך הם ראו את הביע"ט בקייק, שזה

השאלה שהיתה לרש"י היא דוקא במתן תורה, כשמשה עלה להר, שם מפדיע לרש"י מדוע יהושע הלך עם משה, ולכן הוא שואל "לא ידעתו טיבו של יהושע כאן", שהרי משה בין כך עלה להר.

בתורה ומצות, וע"ד מעלת משה על שאר הנביאים שאצל כל הנביאים ה' צריך להיות הפשט המשמיות כדי שיוכלו לקבל את הנבואה, משה"כ משה ה' עומד על עמדתו, עד"כ כאן היתה המעלה הזו, שהוא ראה את הבעש"ט ברקיע.

ובנוגע לפועל:

ישנם כאלו שהיו בבחי' משרת אצל הרבי כד"ים חיותו בעלמא דין, אחד בענין זה ואחד בענין אחר, והם רוצים גם עכשיו להיות בבחי' משרת אצל הרבי,

אז ישנה ההודאה שבאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, הופכים להיות בבחי' משרת, והרבי נמצא איתו יחד הכן שהוא נמצא, אפילו כשהוא במדינה רחוקה, כיון שהוא פועל את שליחותו של הרבי.

ולא בשמים היא" ו"לא נפלא את היא", אלא "קרוב אלך הדבר מאד ג' לעשותו" בפועל, אצל כא"א שיק ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי וברקיע, וע"כ הוא רואה את כל הרביים (חסר הסיוס).
* * *

הרבי (מהור"י"צ) סיפר, שפעם הרבי יצא אמר "לכונא ונכחה". היו שם אז חסידים של אדמו"ר המהר"ש, והוא פעל שראו אז את אדמו"ר המהר"ש...
באם רוצים רואים גם היום, אלא שהיצה"ר הרי פיקח וערמוני, "קלוגינקע" בלשונו של הרבי, והוא מעורר את השכל. (משחת אחש"פ ה'תש"ג - בלתי מוגה)

א) את המעלה עושה אכן השליח, אלא שיש לו תניח כח מהמשלח כדי לעשות את הפעולה במקומו.

ב) **שכח העשי'** של השליח, הוא כח העשי' של המשלח.

ג) **שופטו של השליח נהי'** בדיוק כמו **המשלח**, מציאותו היא מציאות המשלח.

כ"י מדובר האם השליח נהי' כמו המשלח, אבל בנוגע למשלח לא מוצאים האם הוא נהי' כמו השליח; אבל יכולים ללמוד בנוגע למשלח גם בג' אופנים נה"ל, עד לאופן שהמשלח הופך להיות מציאותו של השליח.

וכן גם ברוחניות הענינים, כאשר אדמו"ר הזקן נסע למלאת את שליחותו של המגיד, אזי מציאותו של המשלח הפכה להיות מציאותו של השליח, ומזה מובן שהיכן שהמגיד ה' שם ה' גם אדמו"ר הזקן, כיון שהמשלח - המגיד - נהי' מציאותו של השליח.

כך גם עכשיו, כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והוא (הרבי) זה שפועל את הענין.

וזה כשאדמו"ר הזקן ה' במצב של משרת, זה פעל שהוא יראה את הבעש"ט לאחריו הסתלקותו ברקיע.

שנוסף על המעלה של הבעש"ט מצד עצמו מיתוספת מעלת נוספת - זה שהבעש"ט כבר עבר גם את המעלה ד'עפר אתה ואל עפר תשוב", לא כאלוהו הנביא שעלה בסערה השמימית.

ואדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט לא בחלום, אלא בהקניץ, בזמן כזה שמתחייבים

מעולם לא ה' לדתיים בממשלה כאלו בזיונות

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

כאשר מדברים אודות 'עזיה יהודי', יש לידע שאין זה פרט אחד, אלא זה מראה על ריזיה בתכלית, אך שלגמרי נפלו, עד כדי כך - שיכולים לומר על גוי שהוא יהודי.

והריזיה היא כל כך גדולה שדוקא **הדתיים** הם אלו שנמניגים על החוק, ויוצאים בתכונה שזוהי הישג דתי, חוק המסכן 14 מליין יהודים - אומרים עליו שהוא הישג דתי!

... יושבים שני בחורים בבית האסורים ביום הכיפורים - מדוע איך דואג שישחזרו?

באם איך יכול לפעול זאת אזי תכנס גם אתה לבית האסורים ושב יחד איתם! אתה הוא זה שצריך לסדר ענינים אלו - מדוע איך עושה מאומה? אתה טוען שאיך יכול לעשות כלום - תתפטר מה' כסא" ושב ולמד תורה בתור איש פוסט, אבל מדוע אתה שותף?

מה כן עושים? כאשר אחרים מרעישים היתכן שלא משחזרים את שני הבחורים ליום כיפור, הוא אמר שלא צריך להרעיש בנוגע לזה, זהו אכן דבר נוראי וצריכים לדאוג לעשות משהו בענין, אבל לא צריכים לעשות רעש, לא צריכים לפעוק, צריכים לעבוד לפי סדר - בתשאי (שיטלערהיטי")!

מה זאת-אומרת שלא צריך לפעוק? הרי יושבים שני בחורים בבית הסוהר ביום **הקדוש** - ומדוע איך מרעישי? אתה מופחד שאם תרעישי יפלו אותך מכסאך - אדברה, כפי שהמ' בברכות (סא, ב) אומרת: "אשרד רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה", אבל כיצד אתה מנסוג לנשית לילך נדר"י בשעה שאתה יודעי ששני הבחורים נמצאים עוד בבית הסוהר? טוען הוא, שהוא לא יכול לעשות כלום, כיון שהוא עסוק בדברים אחרים. במה אתה עסוק? - הוא צריך להחזיק ספר תורה ל"כל נדר"י. או ואבוי לספר התורה שמתחזק אותו זה שמצוי דרכו לגוי שהוא יהודי; יתכן שאצלו בבית הכנסת, לדון, עומד גוי המחזיק דרכו שהוא התפישק שרשום בו שהוא יהודי!

ל"כל נדר"י אומרים "מתגירים" אנו להתפלל עם העבריינים" - אבל לא עם גוי ח"י!

וכמדובר לעיל, מה הוא עושה בשעה שאחרים מרעישים וצועקים בנוגע לזה - מסתובב ומודיע שאין מה להרעישי על כך, זהו דבר נכון וראוי, כלומר, שצריכים אמנם לדאוג לעשות משהו בנוגע לזה, אבל לא לפעוק להרעישי, יש לעשות זאת לפי סדר - טוען הוא.

שיחה בפרסום ראשון

לא לתת ל"ענף" לפרוח

לכבוד חג הסוכות הבע"ט ובקשר עם שמחת בית השואבה, מובא בזה קטע נודר ומיוחד מהתועדות יום ב' דחג הסוכות התש"ג

קטע זה של ההתועדות לא פורסם עדיין מעולם, ומודפס בזה לראשונה [חלקה הראשון של ההתועדות נדפס בשורות קודש תשי"ג ע' 247.

חלקה השני של ההתועדות שנתגלה לאחורונה, יפורסם בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תשי"ג שיי"ל בעז"ה בקרוב]

נעבר ונערך ע"י מערכות "יהי המלך" ו"שיחות קודש"

א. לאחרונה שלח לי מישהו רשימה של מעשיות וסיפורים, והוא כותב שם שפעם הוא נכח בהתועדות של הרבי נ"ע – אביו של כ"ק מו"ח אדמו"ר.

באותה התועדות ה' קהל רב, והרבי אמר מאמר ולאחמ"כ ה' התועדות.

הקהל ה' גדול, ובשלב מסויים כשהרבי נ"ע ה' עם עיניים עצומות, "כד חיי דוחקא דציבורא", שברו את (רגלי) השולחן.

כיון שהם פחדו שזה יבלבל את הרבי נ"ע, אזי הוציאו בסקט את קדשי השולחן ממקומם עד שהוציאו אותם מצד השני של פתח האולם.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א המשיך לספר בבת שחוקי): כאשר הרבי נ"ע פקח את עיניו, הוא ראה שאין שולחן! שאל הרבי נ"ע: היכן השולחן? אזי סיפור לו את מה שאירע.

אמר הרבי נ"ע, אספר לכם מעשה שה' עם ר' לוי יצחק מבד"שישוב:

כאשר ה' לוי"י מבד"שישוב למד שחיתה, היות והוא ה' למדן אזי הוא למד זאת כדרך עם הריפות ובקאות. סוף-כל-סוף הוא סיים ללמוד, קיבל סמיכה וכל העניינים, עד שהא הגיע למעשה בפועל – שצריכים לשחוט, אזי הביאו עוף, הוא לקח את התרנגול והחל לעשות את הברכה.

כיון שהיתה זו הפעם הראשונה שהא ביד ברכה זו, אזי תוך כדי עשיית הברכה הוא נכנס לדבוקת גדולה.

שעומדים על ידו ארבע עשרה צדיקים אלו, ורוקדים מתוך שטורעים בשמחת בית השואבה, וידוע - כפי שאמר נשיא דורנו - שהם מסתכלים עליו לראות כיצד הוא חוגג שמחת בית השואבה - נקל לשיער איך ישמח וירקוד!...

(משיחות ליל ד' דחג הסוכות ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

הרי זה זמן הכושר מאין כמותו לאחוז ולתופס אותו

ויש להחסיף, שמכיון שדרך מלכא משיחיה הוא אחד מהאופיזין, וגם הוא משתתף ורוקד בשמחת בית השואבה (כנ"ל) – הרי זה זמן הכושר מאין כמותו לאחוז ולתופס אותו (אנכאפן אים"), על"י שאחוז ותופס יהודי (ביד או במופ) שיש בו ניצוץ של משיח צדקנו, אשר, ניצוץ זה (שאצל חבירו) מדליק ומאיר ("נרות להאיר") באש גדולה יותר את הניצוץ דמשיח צדקנו שבנפשו פנימה, ושתי הניצוצות יחדיו נעשים לאש ומאירה גדולה ששורפת ומכלה שייקי הגלות בדרך נעים ודרכי שלום,

(משיחות ליל ד' דחג הסוכות ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

עליו לדעת שהעמידותו על כתפיהם של יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן

ומה מרב גם בנוגע לשמחת בית השואבה דלילה זו:

לכאורה, יכול מישהו לטעון: בידעו מעמדו ומצבו כו' - מה יוכל לפעול כבר ע"י שמחת בית השואבה? וכן, עליו לדעת שלא נוגע כאן מעמדו ומצבו, כיון שהעמידותו על כתפי הענק, ובנוגע ללילה זו - על כתפיהם של יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן, כולל - שלמות העבודה בתורה המודגשת בשיעור היום, כך שע"י פעולה אחת בלבד יכלתו להביא את הגאולה, ובפרט ע"י ענין שמחת פורת מדר, עד לפריצת גזרי הגלות.

ונעאב"ל כאשר השמחה עצמה היא באופן של פריצת מדר לגבי השמחה בלילות שלפני

- כפי שהדבר בא לידי ביטוי לאחר הבלדה, שאז מתחילים (בפעם הראשונה בשנה זו) לחגוג את שמחת בית השואבה גם ע"י "כלי-זמר", הדלקת אבקות וכי"צ (שאי-אפשר לעשותם בי"ט, משא"כ בחול-המועד - שהרי זה "דבר האבוד", דבר שמוכרח להעשות תכופ ונמד בהדמנות הראשונה, בלילה זו).

לעשות "הבלדה" על הגלות

ויהי"ר אשר מ"הבלדה" זו נזכה בקרוב ממש, במהרה בימינו ממש, להבדיל בין הגלות לגאולה - הבלדה שעשית בשעתא חדא בגאעא חדא ובימא חדא, ופשיטא ש"ימא חדא" יכול להיות גם בלילה זו, שהרי הפירוש ד"יומא" הוא - אור וגלוי, כמ"ש "ייקא אלקים לאר יום", ובמילא, יכול הדבר להיות גם בלילה - "לילה כיום יאר".

ובפשטות - שתזכך ומיד נגאלים כל בני"י, ובלשון הרמב"ם בשיעור היזמי: "להקהיל כל ישרא"ל אנשים נשים וטף", כמ"ש בציצית מצרים - "בנערינו ובנקינו ג' בבנינו ובבנותינו", וכן בנוגע לגאולה העתידה - על"י נאמ": "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

(משיחות ליל ג' דחג הסוכות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

ובדבקות שלו זה נמשך זמן ארוך, (כ"ק אדמו"ר שליט"א צחק) ובנתיים העוף פרח לזו... כאשר הוא סיים את הברכה, פקח את עיניו ואמר: נג, הזין העוף [כ"ק א"ש] אמר זאת במבטא פולני: "גג, ווי אזי דער היל"ן?"

ב. אותו דבר יכול להיות לפעמים בלימוד התורה, שמרוב הדבקות עלולים להתעמק ולשכוח על המעשה בפועל. ובנתיים הגוף עם הנה"ב "יפרח", ואח"כ הוא יתעורר מהדבקות ויחיל לצעוק היכן העוף (ז"י אזי דער היל"ן)...

הרי זקוקים לאף נה"ב [כ"י להשלים הכוונה], ובפועל ממש [צריך לשחוט ולהציא מהגוף והנה"ב את החיות וההתלהבות שלהם], צריכים להציא את הטעם שבתורה, שמנצלים זאת גם לתענוג בעניינים גשמיים, ולהפך א"י לעניינים של קדושה.

ג. . . על שמחת בית השואבה הרי נאמר "שאבתם מים בששון מפעני הישועה", אמר ע"כ התרגום יונתן שזה הולך על לימוד התורה במיוחד, שיצליחו בלימוד התורה.

היות והתעוררות היום שייכת במיוחד לתלמידי הישיבות, כלומר, לאלו הנמצאים ב"ד"אמות של תורה, הרי נוגע להם במיוחד הנאמר בירושלמי שמדוע נקרא שמה "בית השואבה" על שם שמשים שואבים רוח הקודש, וכפי שממשיך שם שיונה בן אמיטי מעולי רגלים ה', ולשהוא הגיע לשמחת בית השואבה הוא שאב מים רוח הקודש.

ואין זה דבר שה' רק אז –

הרי סיפור משמו של הצמח צדק שאמר, שכאשר שמענו מחרבי – זאת-אומרת מאדמו"ר הזקן בעל התניא – את ה"שאבתם מים בששון" (זהו מאמר שדורש בלקו"ט) בפעם השישית, ה' אז ה"משים שואבין רוח הקודש", ושאב זאת עד אין סוף, וזה נמשך עד ביאת המשיח.

במילא, עכשיו הרי ישנה תורת החסידות – דרוש זה, וישנם עוד דרושים ובאורים, תדרושים הקשרים לה, ונתתם לכולנו את הכח, שהי' ה"משים שואבין רוח"ק", ולא רק ללילה זה, אלא עד ביאת המשיח, וישוה יהי' בכל יום ויום – אין סוף.

שהקב"ה יעזור לכא"א מאינתו, שנעשה לכל-הפחות את ה"פתחו כחודו של מחס", להתחיל לשאב, ושאה"כ הקב"ה יתן מיד המלאה הפתוחה הרחבה והקדושה, את כל העניינים שתלמידי הישיבות צריכים, וקהפירושו בתרגום יונתן על "ממעייני הישועה – ותקבלון אולפן חדתא".

וכך גם הישיבה אוהל עם הבבלי יסק בכל העניינים המצטרפים להם, ושגלך בשמחה רבה על כל השנה כולה, הן במשמיות והן בדרתניות.

א גוסי'ן יום טוב!

(תרגום חפשי משיחת יום ב' דגם הסוכות ה'תש"ז)

ולקדים ברחוב, עם הרחוב ועם כל העניינים הנמצאים ברחוב

ואין ענין יוצא מיד פשוט, וכל המורה הרי זה משובח, ובפשטות - להוסיף בשמחה אז בחר שאת רחוב עזר, ובאופן דפדפת גדר - עי"ז שורקדים גם ברחוב, עם הרחוב ועם כל העניינים הנמצאים ברחוב, ועאכ"י בנוגע לעצמו - שהיקוד אינו אלא בהבנה והשגה... כי אם ריקוד בר ללים כפשוטו, ועי"ז מתרומם כל גופו, כולל - הלך והמחו.

וה"ה שמשמחה וריקודים אלו נזכר בקרב ממש לרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בחד עם כל הרי-כנסיות ובתי-מדשדות שנוצאים לעת-עוה בחוץ לארץ, ובמלא - כל השטח שמסביבם, שבו התפשטה השמחה מבית-הכנסת ובית-המדש לרחוב.

וככל שמוסיפים דריזות בשמחה וריקודים אלו, באופן דכל הודיז הרי זה משובח - מוסיפים דריזות בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה עי"י משיח צדקנו, (משיחת יל"ד, דגם הסוכות ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

להלים על הגאולה

. . . ויש להוסיף בדיקו הלשון "לא טעמנו טעם שינה" - דלכאורה, מהו הצורך להדגיש ענין הטעם (השייך בעיקר לאכלה, כמ"ש "חיד אוכל יטעים") בנוגע לשינה - שהחידוש בזה הוא, ששמחת בית השואבה מבטלת טעם השינה אפילו בזמן שמוכרחים לישון [שהרי לא יחכו שלא לישון שבעה ימים - "שבועה שלא אישן (אפילו) שלשה ימים מלקין אותו וישן לאלח"ל, מכיין שגם אז חולמים עניני חסידות, חולמים אודות שמחת בית השואבה, וחולמים אודות הגאולה האמיתית והשלימה עי"י משיח צדקנו]

והעיקר - שלא יהי' באופן ד"היינו כחולמים", אלא שתחיק ומיד ממש זוכים להגשמת החלום בפועל ממש, ואז, ממשיכים לחוג שמחת בית השואבה בתכלית השלמות - בביתח"ק השלישי.

(משיחת יל"ד ב' דגם הסוכות ה'תשס"ט - בלתי מוגה)

נקל לשער איך ישמח וירקודו...

ומבו וגם פשוט, שככל שחשוב שחסדה אצלו ה'עישירות" בהבנת והשגת הענין, הרי, בידעו שעוברים סביב ורוקדים יחד עמו ארבע עשרה צדיקים, שבעה ושבעה, שבעת האשפוזין שבהו ועוד שבעת האושפוזין החסידיים, ויודע מי הם צדיקים אלו, ובפרט כשחוזרים ומזכירים אותם פעם אחר פעם (מ'האלט אין איין דערמאנען") בשמחתיהם, ומזכירים גם שניש דורנו הראה באצבעו ואמר כאן יושב כו' - בודאי תגדל שמחתו ביתו וביחוד!

ובאיה מצב שיהי' ברגע שלפ"ז - מספיק רק שיתבונן, יחשוב ויחרחר לרגע קטן,

שהם לטוח ארוך, אשר, היסוד להנהגת זו למדים מתנהגת בני"ה בהמסעות שבמדבר, שגם במסע שחנו בו משך זמן קצר בלבד, הקימו את המשכן באותו אופן שהקימוהו בתחילתו למשך זמן ארוך.

ועד"ז בנדר"ד, שעושים כל ההכנות הדרושות להגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום, מתוך אמונה שלימה שמישיח צדקנו בא תיכף ומיד, שאז יחגוג כל בני"ה שמחת בית השואבה בביתמה"ק השלישי.

... ויהי"ד שההכנות לחג הסוכות, "זמן שמחתנו" תהיינה מתוך שמחה וטוב לבב, עי"ה חספה בענין השמחה, כולל ובמיוחד עי"ה שמחות נישואין, ברית מילה (ועד"ז השמחה בלילדת בת) ופדיון הבן, וכי"ב.

ועוד והוא העיקר – שעוד לפני חג הסוכות חוגגים את שמחת הגאולה האמיתית והשלימה עי"ה משיח צדקנו, ונשיא דורנו בראשנו, יחד עם השליחים וכל המסייעים בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, בתוככי כל בני"ה בכל מקום שהם, "בנערינו ובנקינינו" ובבנינו ובנותרינו, וממשיכים בחגיגות שמחת בית השואבה בשמחה הכי גדולה בביתמה"ק השלישי.

וההחלטה בזה – תיכף ומיד ממש, בניגון ההקפות...
 וכ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ויגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל. ואח"כ צוה לנגן "לכחחילה אירבערין".
 (משחת ש"ש פ הארזון, י"ג תשרי ה'תשנ"ב - בפתי מונח)

לא לנו, להמשיך לרקוד ולשמוח למעלה ממדידה והגבלה

"שמחת בית השואבה" צריכה להיות באופן כזה שכל מי שיעובר ברחוב (אינו צריך לשאל במה עוסקים כולם, אלא הוא) יכול להראות באצבע המשמית שכאן נמצאים יהודים הנמצאים בתנועה של שמחה גדולה ביותר.

דגה, כאשר מדברים דברי תורה, ומבארים שע"פ תורה צריכים להיות בתנועה של שמחה וכי' - יננס כאלו שאינם מבינים זאת ("לא ידע מאי קאמר"); אבל כאשר הם רואים בלוי יהודים הנמצאים בתנועה של שמחה גלוי, (עד שיכולים להראות זאת באצבע המשמית), הרי זה פועל גם אצלם את תנועת השמחה.

ובפרט כאשר רואים שהשיר בפה והריקוד בגלים הוא באופן דשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה - היינו, למרות שרקד כל כך עד שניגנת מעלוי זיעה, "זיעה של מצוה" (מצוה ההשתתפות ב"שמחת בית השואבה") - אינו עושה חשבון שצריך עתה לנוח קימעה ונעאב"כ שאינו שומע בקולו של היצה"ר, "דער קלוגניקער", שמשביר לו: מספיק כבר לרקוד, אתה יכול כבר ללכת לישון! - אלא הוא ממשיך לרקוד ולשמוח באופן שלמעלה ממדידה והגבלה;

(משחת זיל"ו דגמה"ס ה'תשע"ב - בפתי מונח)

לא להתייבש לרקוד בגלוי לקבלת פני משליח צדקנו

... ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, **שמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!**

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה: כשבא משיחו וישאל: "לשמחה מה זה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שדפס בעיתונים **שמישיח כבר בא**, ותיכף בא לכא"כ מאתנו, מכפ, בתוככי כלל ישראל, ולקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממישיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמוביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת ש"תנה זה בא", שמישיח צדקנו בא, ולקח את כל בני"ה לשמחת בית השואבה שבביתמה"ק השלישי.

אמנם, עפ"ז נשאלת שאלה:
 כיין שבבטוחים ש"תנה זה (משיח צדקנו) בא" ולקח את כל בני"ה לשמחת בית השואבה שבביתמה"ק השלישי – מהו הצורך לדבר ולעורר עי"ה ההכנות לעריכת חגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום בחוץ לארץ?
 שאלה זו שאלו מכבר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: היתכן שלאחרי ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לאגלה", ו"נעמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו – תובע ודרוש וישלח שלוחים לייסד חדרים וישיבות כו' במדינה זו ובשאר מדינות ברחבי תבל, בה בשעה שזוהי פעולה שדרושת **משך זמן ארוך** (לאחר בוא השלוחים למקומות אלו), ובדאי **שנפ"ז** יבוא כבר משיח צדקנו?

והמענה על זה – דוברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שבאופן כזה התנהגו בני"ה (בהדדכותם של גדולי ונשיאי ישראל) במשך כל הדורות, שביחד עם האמונה השלימה בביאת המשיח באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא בכל יום", השקיעו כחם ומרצם בפעולות של תומ"צ